

Dr. Drábik János:

A KIVÁLASZTOTTAK - könyvbemutató 100:25 perc

http://tdyweb2.wbteam.com/Drabik_1117.htm

*

KI VÁLASZTOTTA KI A KIVÁLASZTOTTAKAT?

Előszó

Ez a könyv gyűjteményes formában, más kötetekben előzőleg már megjelent írásokat tartalmaz, amelyeket a közös problematika - az emberiség és a zsidóság kapcsolatának az elemzése - kapcsol össze. Az újraközölt tanulmányok szinte fogaskerek-szerűen kapcsolódnak össze, kiegészítik és átértelmezik egymást. Így alkotnak egységes egészet.

A téma időszerűségét bizonyítja, hogy az elmúlt 130 év során nemcsak Európa, de az Egyesült Államok, Kanada és a világ több más országa is érett gyümölcsként hullott a nemzetközi pénzkartell ölébe, és került a globális pénzhatalmi elit irányítása alá. A hivatalos történetírás főáramlatához tartozó Carroll Quigley amerikai történész több éven kutathatott ezeknek a - nagyrészt zsidó vagy zsidószármazású - pénzdinasztiáknak a magán archivumaiban. Kutatásai eredményeit foglalta össze a „Tragédia és remény” című munkájában, amelynek a 324. oldalán olvasható, hogy e nagyhatalmú pénzdinasztiák stratégiai célja

„... nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világ gazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciákon elfogadnak...”

Századunk magánellenőrzés alatt álló új világrendjében a zsidó hagyományban fogant értékrend szerint működik a pénzrendszer, a gazdaság, a fegyveres erő, a vélemény- és a politikai hatalom, de a kultúra egészében is meghatározó szerepe van a zsidó értékrendnek és gondolkodásmódnak. Mindez a júdaizmus és a szemitizmus szerves részét alkotja.

Miként sikerült a kétségtelenül sok szenvedést, de sok történelmi sikert is átélt zsidó népnek ezt a modern új világrendet létrehozni? Ebben döntő szerepe volt a zsidó nép etnikai-faji kollektív önazonossága tudatának, amelynek gyökerei a bibliai időkbe nyúlnak vissza. Egy nép Isten által történő vallási és etnikai kiválasztottsága bizonyos értelemben a közösségi önazonosság legmélyebb gyökerének tekinthető. Ebben az értelemben a kiválasztottság azt jelenti, hogy egy természetfeletti hatalom emberfeletti lénné teszi azokat, akiket kiválasztott. A kiválasztottak különleges viszonyban állnak a természetfeletti, azzal az Istennel, aki meghatározott célra kiszemelte őket. A népek és emberek sokaságából bizonyos személyek és csoportok azt az ígéretet kapják Istentől, a Világszellemtől, az Univerzum Nagy Építőmesterétől, hogy ha engedelmeskednek neki, akkor érvényesíthetik Isten akaratát a világon. Ennek előfeltétele, hogy következetesen elkülönüljenek, kövessék a természetfeletti hatalom által kijelölt utat, és így módon megkülönböztető szerepük legyen az emberiség üdvözlésében, amelyet maga az Istenség határoz meg.

Ha a kiválasztottak így tesznek, Isten megóvjá, és előjogokkal ruházza fel őket, mert különleges módon engedelmeskednek az akaratának, és azonosulnak Isten tervével. Egy ilyen kiválasztottság nem szükségszerűen jelenti egy csoport teljes elkülönülését és fensőbbiségét a többi néphez, csoporthoz és emberhez viszonyítva, de elősegítheti ilyen helyzet kialakulását. Különösen akkor van ez így, ha maga az Isten is elsősorban egy bizonyos néphez kötődő, törzsi Isten és csak másodsorban univerzális Istenség, aki az egész emberiség sorsának egyetemes Gondviselője is. A történelem során számos emberi csoport törekedett arra, hogy övé legyen az egyetlen igaz Isten, aki őt választja ki a többi nép közül. Az egyetlen igaz Isten által történt kiválasztás igazolja az adott nép elkülönülését és fensőbbiségét mind biológiailag, etnikailag, mind társadalmilag, politikailag és szellemi képességekben is a többi csoporthoz, etnikumhoz képest. A felsőbbrendűségekre való törekvés azonban nincs szükségszerűen az Isten által kezdeményezett kiválasztottsághoz kötve. Azok az emberek és embercsoportok, akik valamilyen módon megkülönböztetett védelemre, előjogokra törekednek, előszeretettel

fordulnak támogatásért a természetfeletti erőkhöz. Arra törekednek, hogy valamilyen formában kapcsolatba léphessenek, és megállapodást köthessenek a Mindenhatóval, amely megígéri nekik, hogy cserébe különleges státuszt biztosít nekik a népek körében.

Egy ilyen Istennel kötött megállapodás része a kiválasztás, valamint Istennek a parancsai, amelyek az abszolút és megszeghetetlen törvényt alkotják. A kiválasztás része a közösség megszentelődése, a feltételhez kötött előjogok, és minderről a tanúságtétellel. Az Istennel így elkötelezett nép befelé fordul, és bensőleg keresi az igazi azonosulást Istennel szigorú parancsainak a teljesítésében. Mindehhez elkülönülésre, és mások kirekesztésére van szükség. Már csak egy kicsi kell ahhoz, hogy a kiválasztottak úgy véljék: a hatalom birtoklása - legyen az gazdasági, pénzügyi, katonai vagy politikai hatalom - annak a bizonyítéka, hogy a kiválasztott nép, etnikum, faj erkölcsileg helyes úton jár, ezért Isten áldása van rajta. Az Istennel kötött szerződés alapján történő kiválasztódásra a legjobb példa Izrael, de ez a fajta kiválasztottság-tudat jellemezte a középkorban az örményeket és az etiópiákat is.

Ennek persze ellentmond azoknak a zsidóknak az álláspontja, akik már nem vallásosak, és szekularizált zsidóként a tudományok ismereteit és eredményeit részesítik előnyben. De a nem-vallásos zsidók is - szinte kivétel nélkül - elfogadják, hogy az ősatya Ábrahámától és feleségétől, Sárától, valamint gyermeküktől Izsáktól, és annak egyik utódától Jákobtól, valamint az ő gyermekeitől, vagyis a mitikus bibliai törzsek ősatyáitól származnak anyai ágon. Ennek jelenkori modern világunkban is meg van a jelentősége. Ez a genetikai, faji jellegű, tehát vérségi származáson alapuló kiválasztottsági tudat tovább élt a szekularizált zsidóság körében is, a magasabb erkölcsiség, a közösségi összetartozás és a jótekonyság értelmében. Ezért van az, hogy számos zsidó számára a kiválasztottság fokozottabb erkölcsi kötelezettségeket jelent. A zsidó népet nemcsak Istennek - Jahvének - a Noéval kötött megállapodása köti, amelyre a legendák szerint az özönvíz után került sor, de kötelezik azok a törvények is, amelyeket a Sínai hegyen kapott, és amelyek előírják számára, hogy a többi néphez viszonyítva magasabb etikai követelményeknek tegyen eleget. Egy ilyen magasabb követelmény Isten fokozott jelenlétét és ítéletét jelenti egyéni és közösségi életükben. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy a zsidók etikailag és rituálisan elkülönüljenek más népektől, és ez nemcsak a papi rendre, de az izraeli nép egészére vonatkozik.

A kiválasztottsághoz való ragaszkodás fontos a hagyományos értékek megőrzése szempontjából. A hagyományok életbetartása, pedig erősíti a közösséget összeforrasztó önbecsülést. Egyes népek esetében a nemzeti tudat erősíteni tudja az adott népi-nemzeti közösség megmaradását. Az ilyen nemzettudat csak akkor tud megtartóerő lenni, ha az a közös történelmi és kulturális hagyományokhoz való - érzelmileg is megalapozott - ragaszkodáson alapul. Az ilyen közös célokat hatékonyan tudják erősíteni az egyes népek eredetéről, közös származásáról szóló hagyományok, azaz egyfajta transzcendens dimenzióknak, nemzeti mitológiának a fenntartása az adott etnikai közösség számára.

A zsidó kiválasztottság koncepcióját hatékonyan használták ki a cionista érdekcsoportok Izrael államának létrehozásánál. Azzal érveltek, hogy Izraelnek erre szüksége van, mert a történelem folyamán folyamatosan üldözték a zsidókat, amely létüket fenyegette. E szerint a nézet szerint a keresztények és a mohamedánok vagy asszimilálni, vagy megsemmisíteni, vagy elűzni akarták a zsidókat azokról a területekről, amelyek az ő ellenőrzésük alatt álltak. A zsidók

keresztények általi üldözését gyakran azzal indokolták, hogy ők ölték meg Jézus Krisztust. Ez azonban nem alkalmazható a mohamedánokra. Már utaltunk rá, hogy a kereszténység és az iszlám olyan küldetéssel rendelkező vallások, amelyek térítő-vallásként megpróbálták hitüket kiterjeszteni azokra, akik nem tartoztak saját lelki-szellemi-vérségi közösségeikhez. A júdaizmus azonban nem térítő és terjeszkedő vallás, és a zsidók többsége ellenzi, hogy mások is felvegyék a zsidó vallást. Ennek az az oka, hogy ha a zsidók fenn akarnak maradni, mint különálló nép, és Izrael feladata, hogy ehhez biztonságos menedéket nyújtson, akkor a zsidó vallást meg kell őrizni a vérségileg, genetikailag, valamint gondolkodásmódjukban és magatartásukban is elkülönülő zsidó közösségek számára.

(folytatás a Leleplező új számában)